

Nieuwsbrief 4 – December 2023

Verwondering

Het schrijven van de nieuwsbrief spoort altijd weer aan om kort terug te blikken. Wat kan er in drie maanden toch veel gebeuren. Mijn hart vult zich met dankbaarheid en verwondering als ik alles de revue laat passeren. Veel te veel om in één nieuwsbrief kwijt te kunnen. Ik verwonder mij over de zegen die duidelijk rust op de taalstudie. Er is nog een lange weg te gaan, maar inmiddels red ik mij aardig en begrijp ik mijn patiënten ook steeds beter als ze in rap Albanees van wal steken. Vroeg ik u om mee te bidden voor het vinden van een kerk waar ik 's zondags heen kan gaan en om gevoed te worden, nu mag u ervoor danken. Er vonden outreaches plaats en legde ik huisbezoeken af. In de kliniek is het nooit saai en ga ik de komende maanden bezig met het gebed een vaste(re) plaats geven in onze dag en onze zorg. Met afgevaardigden, veelal de voorgangers, van de Fokusi-kerken kwamen we drie dagen samen om na te denken over hoe we vredestichters kunnen zijn. We kijken daar dankbaar op terug. Het proces om hier als verpleegkundige herkend te worden en te mogen werken, loopt eindelijk goed en wacht ik ongeduldig op de laatste beslissingen. Als ik door het donkere Tirana loop, dan vult mijn hart zich ook met verbazing, verdriet en gebed. U leest erover!

Het land in

Naast het leren van de taal en het werk in de kliniek heeft het organiseren van de zgn. outreaches mijn aandacht en hart. Samen met de lokale kerk organiseren we spreekuren, waarbij de mensen gezien worden door verpleegkundige, arts en zo nodig door de fysiotherapeut. We luisteren, stellen gerust, geven advies en zo nodig verwijzen we door.

In de afgelopen maanden zijn we op vier verschillende plekken geweest. Elke keer is het weer anders en elke keer is er wel iets wat mij raakt. Of het nu een meisje van 16 is dat trots vertelt dat ze al getrouwd is, een vrouw die zo gebukt gaat onder de rouw die ze met zich meedraagt dat haar hele lichaam trilt, een vrouw die het uitjubelt: *'jullie hebben mij echt gezien. De dokter raakte mij aan en luisterde naar mij, dat is mij nog nooit overkomen'*.

Deze reeks outreaches hebben mij geïnspireerd voor de toekomst. Vragen waar ik over nadenk zijn: hoe kunnen we meer mensen bereiken? Hoe kunnen we de lokale kerk er meer bij betrekken? Hoe kunnen we meer ruimte maken voor gebed en gesprek? Hoe kunnen we meer zorg geven, dan alleen de basiszorg die we nu kunnen geven? Kunnen we naast symptomen bestrijden, ook de basis aanpakken? Kan ik nazorg geven?

Ik zie uit naar het proces van nadenken, doordenken en ontwikkelen, het zoeken naar het goede voor onze medemensen in nood. De lokale kerken ontvangen ons met open armen en denken graag mee. Daarnaast zijn er ook de nodige uitdagingen. De outreaches zijn alleen mogelijk met een gemotiveerd team. De komende tijd zal een deel van het (al kleine) team uitvallen door zwangerschap en emigratie. Bidt u mee om nieuwe teamleden met een hart voor de mensen in nood?

Het team van de outreach in Katjel, november jl.

'Jullie zagen mij echt'.

Bezoek Kosovo

Zo weinig mogelijk probeer ik het te doen: vergelijken. Vanuit het Albanese perspectief levert vergelijken vaak weinig op, maar onlangs bemoedigde een vergelijking mij juist.

Een tijdje terug bezochten we als Fokusi-team twee voorgangers in Kosovo, van wie de gemeenten deel zijn van het Fokusi-programma. Het is 'maar' vier uur rijden vanaf Tirana, maar toch zijn de omstandigheden voor de kleine kerken daar totaal anders.

Wanneer ik de kerken in Albanië vergelijk met Nederland, dan zijn er grote verschillen. Denk aan historie, cultuur, traditie, omvang, scholing, middelen, enz. enz. Wat gun ik het de kerken in Albanië om te groeien en dieper te wortelen. Maar toen ik in Kosovo luisterde naar de verhalen van de voorgangers, besepte ik ook dat de kerk in Albanië in hun jonge bestaan, naast veel tegenstand, ook zegen heeft ontvangen.

In Kosovo is ruim 90% van de inwoners (streng)islamitisch (in Albanië is dat iets meer dan 50% en gematigd). Beide voorgangers deelden over het verlangen dat in hun hart werd gelegd: hun geloof delen en mensen samen brengen. Ze gingen biddend aan de slag met het leggen van contacten, relaties opbouwen en het zoeken naar openingen. De tegenstand was groot, tot bedreigingen aan toe. Omdat God hen duidelijk bleef maken dat ze geduld moesten hebben en moesten volharden, hielden ze vol. Na vijf jaar ontstond er op beide plaatsen een heel klein groepje christenen. God gaat gaat door, ook in het donkere Kosovo! Zo leerde ik een mooie les over het leren kijken vanuit het juiste perspectief. Niet vanuit de mijne of vanuit het perspectief van de verschillende landen, maar vanuit Gods perspectief. Zijn opdracht en verlangen volgen roept vaak tegenstand op, vraagt volharding en geduld, maar geeft ook steeds weer de ontdekking: Hij gaat door met Zijn werk. Wat een vreugde!

Straatbeeld

Bid- en dankpunten

Dankt u mee voor:

- De vooruitgang in het spreken van de taal
- Het vertrouwen dat groeit tussen de patiënten en mij
- De mogelijkheid die ik krijg om in de kliniek het gebed een vaste(re) plek in ons werk te geven
- De contacten die steeds meer en meer ontstaan in het dagelijks leven
- De outreaches die mochten plaatsvinden en de lessen die ik er leerde
- Voor de fijne gemeente waar ik op zondag heen ga en geestelijk gevoed mag worden.

Bidt u mee voor:

- De kerken in Albanië en Kosovo. Ze zijn vaak klein en kwetsbaar.
- De voorgangers van deze gemeenten. Ze doen hun werk vaak in eenzaamheid en met veel tegenstand. Bidt om geduld, volharding en zegen.
- Om openingen om iets te kunnen delen van het Evangelie in deze donkere maand.
- Om wijsheid bij het nemen van beslissingen in de tijdsverdeling tussen taalstudie en het werk
- Om wijsheid en leiding bij het verder uitdenken en voorbereiden van het diaconale werk
- Blijvende zegen op de taalstudie: er is vooruitgang, maar ook nog een lange weg te gaan
- Het vinden van iemand die hart(en)zorg kan helpen bij het in elkaar zetten van korte vlogs.

Conferentie over 'vredesstichters' met afgevaardigden van Fokusi-kerken

Het eerste jaar van mijn uitzending was/ben ik voornamelijk bezig met het leren van de taal. Om deze studie vol te kunnen houden heb ik ervoor gekozen om zo'n 70% van mijn tijd aan de taal te besteden en de overige tijd te besteden aan het bezig zijn met mensen, het leren kennen van de cultuur en de verkenning van het werkveld. Nu ik alweer bijna een jaar in Albanië woon vraagt het om een zorgvuldige afweging hoe ik verder ga. De taal leren zal nog veel tijd en geduld vragen, maar hoe de verdeling verder vorm krijgt zal ik de komende maanden gaan overdenken en beslissen. Mijn hart zegt dat ik meer het veld in wil, mijn hoofd zegt dat het wijs is om de taal goed eigen te maken. Bij het laatste is dan weer de vraag of dat betekent dat ik intensief door moet gaan met de taalstudie en zelfstudie, of dat meer kunnen oefenen in de praktijk ook kan leiden tot het gaan beheersen van de taal. Kortom, genoeg om over na te denken. Gebed om wijsheid is nodig en gewaardeerd.

Wilt u een gelukkig kerstfeest? Heb dan goede gedachten van Christus!

J.C. Ryle

Vanuit de TFC

Aan het eind van het jaar blikken we ook als thuisfrontcommissie terug. Als hoogtepunt natuurlijk de uitzenddienst van Wilma, waarin ze een krachtige belofte meekreeg. Wat hebben we in het afgelopen jaar al vaak vernomen hoe God met haar meegaat, haar voorgaat en voor haar zorgt vanuit Zijn rijkdom. We zijn dankbaar voor Gods trouwe zorg en leiding. Dit zien we niet alleen terug in hoe het haar vergaat in Albanië, maar ook in het trouwe meeleven vanuit de achterban, het meebidden en meegeven.

We zien uit naar het komende jaar. God laat niet los wat Hij begon, dat maakt dat we durven te verwachten veel van Zijn rijkdom te gaan zien in het werk dat Wilma ook in 2024 mag doen. We zien er naar uit om de zending die de gemeente(n) mogelijk maakt weer terug te leggen in de gemeente(n), u te ontmoeten, om samen met u ons te verwonderen over de goedheid van God en de veelheid van Zijn genade en uit te zien naar de uitbreiding van Zijn Koninkrijk: in Nederland, in Albanië, Botswana en waar dan ook ter wereld.

Wij als thuisfrontcommissie wensen u gezegende kerstdagen en een voorspoedig nieuwjaar. Ons gebed is dat we elkaar tot zegen mogen zijn. Ontvang een hartelijke groet!

Teken van Zijn liefde

December is voor de Albanen de maand van feest. Veel mensen praten erover, de stad wordt versierd en voorbereidingen worden getroffen. Nieuwsgierig sla ik alles een beetje gade. De feestverlichting moet vooral fel, gekleurd en knipperend zijn. De kerstversiering zo kitscherig mogelijk. Dat velen er zo druk mee zijn verbaast mij, want helaas hebben we het niet over het kerstfeest. Dat wordt hier nauwelijks gevierd. Christenen zijn veruit in de minderheid en daarom gaat het gewone leven op 25 december veel velen gewoon door. Kerken kiezen er daarom voor om kerst te vieren op de zondag ervoor. Geen kerst dus met een aantal kerkdiensten op rij, kinderkerstfeest, zangdiensten, samenzang, enz. Organisaties die kerst willen vieren doen dit vaak al een paar weken voordat het echt kerst is. Zo heb ik er inmiddels drie kerstvieringen op zitten (met de patiënten van de kliniek, met collega's van de kliniek en met Teen Challenge, de verslavingskliniek).

Waar de Albanen zo druk mee zijn is het nieuwjaarsfeest. Dit wordt groots gevierd en legt twee dagen (1 en 2 januari) het gewone leven plat. Het wordt gevierd met familie, veel eten en veel vuurwerk. Ik heb mij laten vertellen dat deze traditie zijn wortels heeft in de lange geschiedenis van onderdrukking die Albanië gekend heeft. Het aanbreken van het nieuwe jaar werd uitbundig gevierd vanuit het gevoel van opluchting: we hebben weer een jaar overleefd. Die opluchting voelen velen nog.

December is ook in Albanië een donkere maand. Letterlijk vanwege de korte dagen, figuurlijk vanwege de geestelijke duisternis die er is. Zo'n 98% van de bevolking kent Jezus Christus niet. Donker omdat er zoveel corruptie, armoede, nood en verdriet is. Om mij heen zie ik hoe die donkerheid bedekt wordt met fel knipperende feestverlichting. Ondanks dat is de geestelijke duisternis juist in deze maand zo zichtbaar aanwezig. Dat intensiveert mijn gebed om hier een lichtje te mogen zijn en mensen te mogen leiden naar Jezus. Hoe meer het donker mij benauwd, hoe meer ik zing: *Jezus wordt vandaag en elke dag in mijn hart geboren. God dichtbij als nooit tevoren. Maak mij Uw voeten, maak mij Uw handen. Maak mij Uw oren, maak mij Uw lippen. Laat mijn leven een teken van Uw liefde zijn.* (Naar het lied van Sela: in ons hart geboren).

Met dit lied in mijn hart leef ik toe naar kerst. Kerst in Albanië geeft in iedere geval genoeg ruimte om te danken voor de komst van Jezus, ook voor mij, naar deze aarde en te bidden dat vele Albanen dit grote wonder mogen leren kennen. Wat zal het heerlijk zijn als zij het donker mogen loslaten!

Van harte bid ik u gezegende kerstdagen toe en een jaar dat vol mag zijn van het delen van de liefde van Christus!

Contact

E Wilma: wdvries@gzb.nl

E TFC: tfc.hartenzorg@gmail.com

T 00355 69 604 2118

Instagram: @hartenzorgvooralbanie

Facebook: Hartenzorg voor Albanië

Postadres

AEP KP 119

Attn. Wilma de Vries (box92)

ZIP 1057 Tirana

Albania

Colofon

Wilma de Vries is in februari 2023 door de GZB en CGK Urk Maranatha uitgezonden naar Albanië. De uitzending wordt gesteund door de Hervormde gemeenten van Linschoten, Uddel, Genemuiden en de Bron op Urk.

Wilma werkt voor Fokusi en voor ABC Health Center. De GZB werkt graag mee aan de verspreiding van deze nieuwsbrief. Hartelijk dank voor uw gebed, meeleven en financiële steun!

Voor adreswijzigingen en overige informatie

GZB | Postbus 28 | 3970 AA | Driebergen

T 0343-512444 | E info@gzb.nl | W www.gzb.nl

